

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Thomæ A Kempis Canonici Regvlaris Ord. S. Avgvstini De Imitatione Christi Libri Qvatvor

Thomas <von Kempen>

Antverpiæ, 1617

Cap. IX. De carentia omnis solatij.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45760](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45760)

dem Iesu Christi perpeti : quia post
hiemem sequitur æstas ; post noctem
redit dies ; & post tempestatem magna
serenitas.

CAP. IX.

De carentia omnis solatiij.

NON est graue , humanum con-
temnere solatium , cùm adest
diuinum . Magnum est , & valdè ma-
gnum tam humano quàm diuino pos-
se carere solatio : & pro honore Dei, *Phil. 2.*
libenter exilium cordis velle sustine-
re : & in nullo seipsum quærere , nec ad
proprium meritum respicere . Quid
magni est , si hilaris sis & deuotus ,
adueniente gratia ? optabilis cunctis
hæc hora . Satis suauiter equitat ,
quem gratia Dei portat . Et quid mi-
rum , si onus non sentit : qui portatur
ab omnipotente , & ducitur à summo
ductore ?

2 Libenter habemus aliquid pro so-
latio , & difficulter homo exiit à se-
ipso . Vicit sanctus martyr Laurentius
sæculum , cum suo sacerdote : quia
omne , quod in mundo delectabile

videbatur, despexit: & summum Dei sacerdotem Sixtum, quem maxime diligebat, pro amore Christi, etiam à se tolli clementer ferebat. Amore igitur creatoris, amorem hominis superavit: & pro humano solatio, diuinum beneplacitum magis elegit. Ita & tu, aliquem necessarium & dilectum amicum, pro amore Dei disce relinquere. Nec grauitè feras, quum ab amico derelictus fueris, sciens, quoniam oportet nos omnes tandem ab inuicem separari.

3 Multum & diu, oportet hominem in seipso certare, antequam discat seipsum plenè superare, & totum affectum suum in Deum trahere. Quando homo stat super seipsum, facile labitur ad consolationes humanas. Sed verus amator Christi, & studiosus sectator virtutum, non cadit super consolationes, nec quærit tales sensibiles dulcedines: sed magis fortes exercitationes, & pro Christo duros sustinere labores.

4 Cùm igitur spiritualis à Deo consolatio datur, cum gratiarum actione accipe eam: sed DEI munus intellige esse,

esse, non tuum meritum. Noli extolli, noli nimiū gaudere, nec inaniter presumere: sed esto magis humilior ex dono, cautior quoque & timorator in cūctis actibus tuis: quoniam transibit hora illa, & sequetur tentatio. Quum ablata fuerit consolatio non statim desperes: sed cum humilitate & patientia, expecta cælestem visitationem: quoniam potens est Deus ampliorem tibi redonare consolationem. Istud non est nouum, nec alienum viam Dei expertis: quia in magnis Sanctis & in antiquis Prophetis, fuit sæpè talis alternationis modus.

5 Vnde quidam, præsentē iam gratia dicebat: Ego dixi in abundantia mea, *Psal. 29*
Non mouebor in æternum. Absente verò gratia, quid in se fuerit expertus, adiungit dicēs: Auertisti faciem tuam *Ibidem*
à me, & factus sum conturbatus. Inter hæc tamen nequaquam desperat, sed instantiùs Dominum rogat, & dicit: Ad te Domine clamabo, & ad *Ibidem*
Deum meum deprecabor. Denique orationis suæ fructum reportat, & se exauditum testatur dicens: Audiuit *Ibidem*
Dominus, & misertus est mei: Domi-

nus factus est adiutor meus. Sed in
Ibidem. quo? Conuertisti, inquit, planctum
 meum in gaudium mihi, & circumde-
 disti me lætitia. Si sic actum est cum
 magnis Sanctis, non est desperandum
 nobis infirmis & pauperibus, si inter-
 dum in feruore, & interdum in frigi-
 ditate sumus: quoniam spiritus venit
 & recedit, secundum suæ beneplaci-
 tum voluntatis. Vnde beatus Iob ait:
Iob 7. Visitas eum diluculo, & subito pro-
 bas illum.

6 Super quid igitur sperare possum,
 aut in quo confidere debeo, nisi in sola
 magna misericordia Dei, & in sola spe
 gratiæ cælestis? Siue enim adsint ho-
 mines boni, siue deuoti fratres, vel
 amici fideles; siue libri sancti, vel tra-
 ctatus pulchri; siue dulcis cantus &
 hymni; omnia hæc modicum iuuant,
 modicum sapiunt, quando desertus
 sum à gratia, & in propria paupertate
Luc. 9. relictus. Tunc non est melius reme-
 dium quàm patientia, & abnegatio
 mei in voluntate DEI.

7 Numquam inueni aliquem tam
 religiosum & deuotum, qui non ha-
 buerit interdum gratiæ subtractionē,
 aut

aut non senserit feruoris diminutionem. Nullus sanctus fuit tam altè raptus & illuminatus, qui priùs, vel postea, non fuerit tentatus. Non enim dignus est, alta Dei contemplatione, qui pro Deo non est exercitatus aliqua tribulatione. Solet enim sequentis consolationis, tentatio præcedens esse signum. Nam tentationibus probatis, cælestis promittitur consolatio. Qui vicerit, inquit, dabo ei edere de *Apoc. 2.* ligno vitæ.

8 Datur autem consolatio diuina, vt homo fortior sit, ad sustinendum aduersa. Sequitur etiam tentatio, ne se eleuet de bono. Non dormit diabolus, nec caro adhuc mortua est: ideò non cesses te præparare ad certamen: quia à dextris & à sinistris hostes sunt, qui numquam quiescunt. *1. Pet. 5.*

CAP. X.

De gratitudine, pro gratia Dei.

ICVR quæris quietem, cùm natus sis ad laborem? Pone te ad *Iob 5.* patientiam magis, quàm ad consolationes: & ad crucem portandam magis,